

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2017

ЗЛО
НЕ
МАЄ
ВЛАСНИ

Розділ перший

КОРОЛЬ ДЗВОНИВ МИНУЛОГО ТИЖНЯ

Я сиділа на дерев'яних мостинах, бовталася ногами у воді. Здавалось, я взута в цю течію — на ногах черевички зі струменистої прохолоди. І якщо встану — зможу пройти водною гладінню, перебраться на інший берег, де смакують травцю три корови — одна чорно-біла та двійко рудо-плямистих.

Стояв серпень. Над водою висіли бабки, кожна над своїм застиглим відображенням. Я сиділа на розсохлих дерев'яних мостинах у маленькій тінявій плямочці, й пляминка та раз по раз посувалася, задкувала від води. Невдовзі я опинюсь на сонці — а там спека, спека...

Уже десять днів я в таборі. Нічого особливого: дерев'яні будиночки в ріденькому лісі, до річки тупцяти хвилин із двадцять. Ніхто нас особливо не розважає, але й не виховує теж. Скільки завгодно можна сидіти на березі, качатися по траві, бовтатись у мілкій річечці, споглядаючи корів і бабок, дивитися старі фільми на касетах, розмахувати ногами увечері на лаві, нудьгувати, поки дівчиська переказують плітки...

Перші дні мені подобалося — після цілого літа в курному місті. Поруч був Макс Овчинін: він три тижні провів на морі, повернувся засмаглий і веселий, дуже задоволений собою, бо ж останнього дня зважився та стрибнув із якоїсь там скелі. Ця скеля в його розповідях дедалі вищала, тож зрештою виявилось: Овчинін мало не з Ай-Петрі шугонув...

Мені швидко набридло його слухати. Та й у нього знайшлися нові друзі, якісь старші хлопці, з котрими вони разом ловили

рибу й ходили в селище до крамниці по пиво. Я пива терпіти не можу. Овчинін теж його не любить. (Яку тільки гидоту не вливатимеш у себе, аби тільки сподобатися дорослим друзям...)

Я побовтала ногами у воді, й мої «річкові черевички» перетворилися на зграю пухирців. Зрештою Макс — непоганий хлопець, нема поміж нас жодної кривди... А якщо є — то з моєї провини, бо я далеко не «цукрова» дівчинка...

Дівчиська засмагали на березі, на розстеленій ковдрі. Далі за течією, у воді по коліно, серйозний хлопчак років дванадцяти рибалив, і в нього за спиною сиділи рядочком двоє смугастих котів; їх неможливо було розрізнити — неначе близнята. Сонце припікало; незабаром доведеться тікати з берега у табір. Я вляглася на розсохлі дошки містка та насунула кепку на очі.

Я — маг дороги... Що не день — цей хист мій блідішає, робиться дедалі примарнішим. Скоро й сама повірю, що всі мої пригоди — вигадані (пережиті неначе уві сні чи в мріях).

За останні кілька місяців я виросла зі всього старого одягу. І мені часом здається, що я з Королівства виростаю теж. Я досі пам'ятаю кожну свою пригоду — докладно, але відсторонено, мовби сама про це читала, а не пережила.

Муха прилипла до носа. Я відмахнулась, вона для годиться злетіла й відразу залоскотала лапками щоку. Я спробувала спіймати її в кулак — мухи й слід прохолов. Ці комахи безмозкі, зате чудово відчують, коли від них просто відмахуються, а коли не на жарт наміряються схопити.

Я знову вляглася на дошки. У корови на тім бережку дзенькав дзвіночок — глухувато, сонно. Коровам дано хвоста, щоб відмахуватися від мух...

Складно уявити, що моє Королівство — таке ж реальне, як ці корови, як вода, як жорсткий козирик на моїх очах. Складно уявити...

Напевно, я задрімала.

— Лапіна!

Дуже гучний голос — схвильований, різкий... Я сіла, стягнувши з голови кепку. Просто переді мною стояли важкі черевички,

з них вивищувався до неба охоронець — знайомий, з табору. «Сек'юриті» в таборі було двоє — вони стерегли по черзі й були вже доволі літні та опасисті. (На щастя, ніхто на нашу безпеку не зазіхав.)

— Лапіна! Ти чуєш?!

Я підвелася.

Охоронець був дуже червоний. Скуйовджений — поспішав під сонцем усю дорогу від табору (це з його задишкою!). І дивився на мене якось дивно. Недобре дивився.

— Там про тебе... запитують. Мерщій до начальника табору! Ну ж бо!

Щось... трапилося вдома?!

Мама дала мені з собою мобільник, вчора ввечері ми розмовляли — усе начебто було добре. А вранці, збираючись на пляж, я вимкнула телефон і залишила в директорському сейфі — ми всі так робили, у нас же на будиночках замки зовсім умовні...

— Що таке?

— Нічого не знаю. Швидко!

Дівчиська попідводились на ліктях та зацікавлено витріщалися на мене. Хлопчик-рибалка висмикнув із води крихітну пліточку — вона зблиснула на сонці...

Я застромила мокрі ноги в спортивні тапці. Під п'яту потрапив гострий камінчик, кольнув, ніби голкою. Я засичала крізь зуби, накульгуючи, на ходу його витрушуючи, підтюпцем побігла стежкою геть від берега — до табору.

Біля адміністративного корпусу стояло авто — синій «Опель». Біля лави тупцяв Макс Овчинін із білим пластиковим кульком у руках. Але мені було не до Овчиніна; я збігла бетонними сходами ганку. Начальником табору працював пенсіонер — не дуже старий (раніше він служив на будівництві виконробом). До нас директор ставився дуже непогано, з гумором принаймні. Але зараз я його не впізнала.

Він стояв посеред свого маленького кабінету — рештки волосся стали сторчма, обличчя поблідло, губи міцно стиснуті.

Коли я вбігла в розчинені двері (не стукаючи, мушу зізнатися) в пом'ятих шортах, у тапцях і з ногами, по коліна припалими пилом, він втупився в мене так, ніби вперше бачив. Начебто щойно дізнався, що я не дівчисько, а перевертень-терорист.

— Здрасьте, Ігорю Борисичу... Що сталося?

— Ось вона, — сказав начальник дуже холодно й зовсім не мені.

Тоді лише я помітила, що біля вікна в кріслі сидить ще один чоловік — проти світла, тож я бачила тільки силует. Гладко зачесане волосся. Вуха щільно прилягли до голови. Дуже пряма постава (як у військових зі старих кінофільмів).

— Оце Лапіна Олена. Я так розумію, необхідна присутність батьків? Адвоката? Адже ж так, якщо за законом?

У начальника тремтів голос. (Здавалося, він розлючений. Або навпаки: що дуже переляканий і насилу приховує страх.)

— Адвоката? — перепитала я тупо. — Що трапилось? Моя мама дзвонила?

— Та що ти корчиш із себе дурненьку! — раптом вибухнув начальник, і таким роздратованим я ніколи ще його не бачила. — Не розумієш, так? Узяли твою подільницю, з якою ти квартири чистила! Вона на тебе навела, під час обшуку все знайшли!

— Якого ще... обшуку?

Я відчула, що у мене мізки перевертаються... Напевно, перегрілася. Лежу оце зараз на березі, навколо квокчуть перелякані дівчиська... А я знепритомніла саме тої миті, коли мені примарилось, ніби мене гукнув охоронець...

— До нас приїхав оперуповноважений у справах неповнолітніх, — глухо сказав начальник. — От із ним і розбирайся.

Я подивилася на темний силует проти вікна. Чоловік був у цивільному. Як і раніше, я не могла розгледіти його обличчя.

— То що, дзвонити батькам? — так само глухо запитав начальник.

— Спершу ми поговоримо з громадянкою Лапіною, — сказав чоловік біля вікна. — Є у вас вільне приміщення?

Бібліотека о цій порі була порожня. Але там виявилось дуже спекотно, до того ж тхнуло старими запилюженими книжками. Кватирка з тріснутим склом ледь-ледь цідила перегріте повітря.

— Дякую, — сказав оперуповноважений начальникові табору. — Можете йти.

Той пом'явся та й вийшов, причинивши за собою двері. Я на решті глянула в обличчя цьому оперові.

Він був дуже блідий. З дуже білявим волоссям. Із чорними, незвично чорними очима на вузькому обличчі. У чорному костюмі й чорній сорочці, перехопленій на шиї чорною краваткою.

Він був молодий. Дивно молодий, як для опера, хай навіть і в справах неповнолітніх. Але одяг, звички, манера дивитися робили його старшим. І тримався він так, начебто мав уже кількадесят років робочого стажу.

І він був чимось наче знайомий...

Хвилину ми дивилися одне на одного. (Я знала його, я його раніше бачила!.. За якихось не дуже приємних обставин...)

— Ти не змінилася. Це добре.

Я намацала стілець і сіла.

Минуло чотири місяці з часу мого останнього візиту в Королівство. Там час швидше спливає.

— Скільки тобі років?!

— Маги поза віком, Ліно. Не муч себе підрахунками.

— Максиміліан... — простогнала я.

Це був він — хлопчисько-маг! Некромант, якого я кілька разів рятувала від смерті. Який і мене колись порятував, але опісля — зрадив, покинув на неминучу загибель і навіть не поморщився. Оце такого гінця з Королівства ніколи не хотілося б мені тут побачити...

Він посміхнувся кутиками тонкого рота.

— Що, не рада?

— Ні!

— Дарма. Бо ти — небезпечна неповнолітня злочинниця і твоя доля в моїх руках.

— Бреши, та не забріхуйся, некроманте.

— Ти як розмовляєш зі старшими? — він посміхнувся ширше, блиснув білими гострими зубами.

Я стисла кулаки. Під час нашої минулої зустрічі він був ледь молодший за мене, але вже тоді смертельно небезпечний. Чого тепер від нього очікувати, та ще й тут, у моєму повсякденному світі — я не мала жодного уявлення.

— «Оперуповноважений у справах неповнолітніх»... — я говорила навмисне повільно, викроюючи собі час на роздуми. — Така посада в природі існує? Ти впевнений?

— Головне, щоб вони, — Максиміліан кивнув на двері, — були впевнені. — А я вмю переконувати, — і знову посміхнувся.

Я набрала в груди повітря — і не знайшла, що відповісти. Надто раптово звалилася ота халепа, ще півгодини тому я мирно дрімала над річкою... Що некромант може мені заподіяти? Як захищатися?

Як він сюди потрапив?!

Тільки досвідчений, могутній маг може ходити між світами. Пригадую, в Гарольда, мого друга, були проблеми з цим... «Тільки у свій світ завжди легко повертатися», — казав Оберон. Король Оберон! Ось у кого знайдеться управа на Максиміліана. Ось кого мусить боятися самозваний «опер»!

— Його величність не попередив, що ти з'явишся, — сказала я недбало. — Що йому передати?

У нього щось змінилося в очах. Мені на мить здалося, що згадка про Оберона протверезила некроманта, і тепер він не посміє більше з мене знущатися. Однак — нічого подібного! Максиміліан задер підборіддя:

— Не попередив? Ще б пак! Його величність взагалі нічого тобі не повідомляє про справи у Королівстві. Бо не вважає за потрібне.

Некромант поцілів у болісну точку. Я часто ображалася на Оберона за його (як мені здавалося) байдужість. Варто мені ли-

шень опинитись у своєму світі, як про мене забувають: спасибі, Олено, вільна, можеш іти.

— А стосовно «що передати», — провадив Максиміліан, із задоволенням спостерігаючи за мною, — таж король тобі не телефонує! І у тебе нема зв'язку з ним. Він великий чарівник, ходить поміж світами, як ти між ванною і кухнею. Хотів би — залишив би ниточку.

На превелику силу я себе опанувала. «Я некромант, — сказав колись Максиміліан. — Де ти бачила, щоб некроманти були янголами?» (Не варто вірити чужим ядучим словам. Навіть коли вони здаються справедливими.)

— Навіщо ти прийшов?

— Побачити тебе.

— Дуже рада. Оббрехав мене, знеславив, виставив якоюсь злодійкою... Не думай, що це тобі так минеться.

Він звів брови.

— Авжеж! — сказала я виклично. — Тут тобі не... не замок принца-деспота! У тебе й документів нема, ти самозванець! У будь-якому відділенні міліції тебе розкусять, мов трухлявий горішок!

— Ти впевнена?

— Подивимось!

Я силкувалася бути зухвалою та спокійною, але насправді боялась щораз дужче. Начальник табору вже напевне подзвонив мамі. Розповів усю цю маячню. І мама зірветься з роботи, примчить... Вона, звичайно, моїм словам повірить, але невже я муситиму доводити ще комусь, що я не злодійка... Стривайте, а що він там про обшук торочив?!

— Ти брехав про обшук?

— А ти як гадаєш?

— Брехав... — сказала я, і голос у мене затремтів. А що коли ні? Якщо некромант приборкав невідомі сили в моєму власному світі? І зараз удома в нас і справді триває обшук, і в мене з-під светрів у шафі витягають викрадені чужі речі?!

— Твоя подільниця — учениця вашої школи, — вкрадливо сказав Максиміліан. — Ти виймала ключі з кишень пальт у

гардеробі, а потім ви разом ішли й обкрадали квартири, коли точно знали, що там нікого нема. І клали ключі на місце. Чудово спрацьовувало, поки вас нарешті не побачила сусідка...

— Це маячня і неправда — це легко перевірити!

— Легко, — він кивнув. — Сусідка тебе впізнає. А ця дівчинка, з якою ти здійснювала крадіжки, Зайцева Людмила...

— Зайцева?!

Я зрозуміла, що наступної миті зареву. Він громадив брехні та наклепи, але робив це так спокійно та вправно, що я помалу стала сумніватись — може, це правда? Некромант на таке здатен...

— Якби у нас був обшук — мати б уже прибігла сюди...

— А якщо вона дає свідчення й не може відлучитися? Дзвонить тобі... Де твій мобільник — вимкнений?

Я маг дороги. Бойовий маг. Не маю посоха, але дозволити розчавити себе, як порохнявий гриб, — таке не гідне мого звання. А Максиміліан був близький до цього. Дуже близький.

— Я тобі не вірю! Ти... Чого тобі треба?!

У нього були чорні очі-провалля. Дуже чорні на білому обличчі.

— Лінко, ти потрібна в Королівстві. Саме зараз. Тому я прийшов, щоб тебе забрати.

— Що?! Та ти що!.. Пішов ти до дідька!

— Слухай-но, справи дуже кепські. Наближається навала Сарани — це такі пустельні варвари. Їх сотні тисяч, вони сплюндрують усе дочиста, каменя на камені не залишать.

Він говорив дуже серйозно, дивлячись мені просто у вічі.

— Що ти... знову брешеш, так?!

— Ні.

— А Оберон?..

— Із Обероном — особлива історія. Він... його немає вдома. Замість нього нині Гарольд. Я пропоную Гарольдові підтримку, а він не хоче.

— Бо ти ошуканець і негідник!

— Ні, бо я некромант. А в Гарольда — забобони.

— Просто він розумніший!